

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Son yıllarda ülkemizde kadın cinayetleri çok artmıştır. AKP iktidarının 2003-2010 yılları arasındaki yedi yıllık sürecinde kadına yönelik Aile İçi Şiddet nedeniyle öldürülen kadın oranı %1400 artmıştır. Aynı zaman diliminde Türkiye’de hiçbir şeyin oranı kadın cinayetleri kadar artmamıştır. Aynı zaman diliminde teröre bile bu kadar çok kurban vermedik. Son altı aylık süreçte ise her gün 1-2 kadın Aile İçi Şiddet nedeniyle katledilmektedir.

Devletin, hükümetlerin Anayasal birinci görevi kadın yurttaşlarının da “yaşama hakkını” korumaktır. Gelinek nokta itibarıyla ne yazık ki ülkemizde devlet kadın yurttaşların da birincil insan hakkı olan yaşam hakkını koruyamamaktadır.

Son aylardaki cinayetlerin ortak özelliği eşinden boşanan veya partnerini terk eden kadınların eski kocaları veya ayrıldıkları partnerleri tarafından öldürülmeleridir. Erkekler eşlerinin kendilerinden ayrılmasını, boşanmalarını kabul etmemekte, ayrılmaması için kadınları tehdit etmekte, şiddet uygulamakta buna rağmen başarılı olamadıkları zaman kadını öldürerek cezalandırmaktadırlar. “Erkek boşayabilir, ama kadın boşanamaz” anlayışının, bu bakış açısının toplumda yerleşmesi çok tehlikelidir.

Bu anlayışla işlenen cinayetler toplumdaki tüm kadınlar için bir gözdağı, bir tehdit unsuru olarak kullanılmaya başlanmıştır. Ayrıca tehdit altındaki kadınlar eski eşlerinden gelen bu tehditleri ilgili kamu kurumlarına iletmelerine rağmen, gerekli önlemler alınmamış, ihmalkârlık ve görev ihmali neticesinde koruma altına alınmayan kadınlar öldürülmüştür.

Ne yazık ki yasal ve idari düzenlemelerimizde tehdit, risk altındaki kadınlara gerekli korumanın sağlanmamasının bir yaptırımı yoktur. Cezasız kalan bu ihmalkârlık kadınların daha çok sayıda katledilmelerine yol açmaktadır.

Tüm OECD ve AB ülkeleri arasında kadına yönelik şiddet oranlarının en yüksek olduğu ülke Türkiye’dir. Türk kadını son 9 yıl içerisinde çok ciddi bir gerileme sürecine girmiştir. Giderek artan bir cinsiyet ayrımcılığı yaşanmaktadır. Tüm ulusal ve uluslararası veriler, raporlar bu gerçeği belgelemektedir. BM Kalkınma Programının “Kadın Güçlenme İndeksi” 2009 raporuna göre Türkiye 109 ülke arasında sondan 8. sıradadır. Ve son 9 yılda 37 sıra gerilemiştir. Dünya Ekonomik Forumu’nun 2010 Cinsiyet Uçurumu Raporuna göre Türkiye 134 ülke arasında sondan yine 8. sıradadır. Ve AKP iktidarında devamlı bir gerileme göstermiştir.

4 milyon kadının okumaz-yazmaz durumda olduğu, kadınların %41’inin ilköğretim diplomasının bile bulunmadığı ülkemizde kadın istihdam oranı da %22 olup, Cumhuriyet tarihinin en kötü rakamına ulaşmıştır. Bu oranla Dünya Ekonomik Forumunun 2010 raporunda sondan 3. sıradayız. 5,5 milyon çocuk gelinin mevcut olduğu ve 2 milyon kadının başlık parası karşılığı evlendirildiği ülkemizde yaşam hakkı başta olmak üzere her alanda kadın hakkı ihlalleri yaşanmakta, cinsiyet eşitsizliği artmakta ve kadınlarımız güçsüz bırakılarak geriye götürülmektedirler. Son 8-9 yıllık dönemde Türkiye’de kadınların yarattığı atmosfer, kadına yönelik bakış açısının değiştirilmesi, kadını ilköğretim baskılayan anlayış Türk kadını Cumhuriyet ile elde ettiği kazanımları yitirmeye süratle götürmektedir.

Ülkemizde giderek artan yoksulluk ve işsizlik olgusu önce kadınları vurmakta, kadına yönelik şiddeti arttırmaktadır. Yapılan araştırmalar kadının eğitimsizliği ve yoksulluğunun kendisine yönelik şiddeti katlayarak arttırdığını göstermektedir. Kadın güçsüz kaldıkça daha çok şiddete maruz kalmakta, daha ağır cinsiyet ayrımcılığı yaşamaktadır.

Kadını güçsüz bırakılan bir ülkenin güçsüz kalması da kaçınılmazdır. Türkiye kadına yönelik şiddetin ve toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin artmasıyla çağdaş dünyadan da hızla uzaklaşmaktadır. Ünlü düşünür Stuart Miller'in "bir toplumun uygarlık seviyesini anlamak için kadınlarının durumlarına bakmanız yeterlidir" sözünü ülkemiz için değerlendirdiğimizde durumun vahameti daha iyi anlaşılacaktır.

Toplumsal değişimlerin kadınlar üzerinden yürütüldüğü bir bilimsel gerçekliktir. Ülkemizde kadınlar üzerinden yürütülen bir sosyolojik değişim, dönüşüm süreci yaşanmaktadır. Cumhuriyet devrimleriyle erkeklerle eşit bireyler haline gelen kadınlarımız yasal ve anayasal eşitliğe rağmen son yıllarda oluşturulan zihinsel değişimle tekrar ikincilleştirilerek erkeğin malı, kölesi pozisyonuna getirilerek yasal haklarından bile yararlanamaz durumu getirilmiştir. Anayasa ve yasalarımızda yer alan eşitlik olgusu ne yazık ki yaşama geçirilememekte, çağdaş demokrasilerin hedefi olan sonuç eşitliği sağlanamamaktadır.

Ülkemizdeki yargıçların %40'a yakınının kadın olmasına rağmen son Danıştay ve Yargıtay seçimlerinde seçilen 211 hâkimin sadece altısı kadındır. Bu netice ülkemizdeki cinsiyet ayrımcılığının ulaştığı vahim durumun en yeni ve en somut belgesidir.

Tüm bu gerekçelerle ülkemizdeki olumsuz zihniyet değişiminin, kadınların geriye götürülüşünün, cinsiyet ayrımcılığındaki ve kadın cinayetlerindeki korkunç artışın nedenlerinin araştırılıp, gereken önlemlerin alınması amacıyla Anayasa'nın 98'inci İktüzüğün 104 ve 105'inci maddeleri uyarınca bir Meclis Araştırması açılmasını saygılarımızla arz ve teklif ederiz.

1. CANAN ARITMAN - İZMİR
2. SACİD YILDIZ - İSTANBUL
3. MALİK ECDER ÖZDEMİR - SİVAS
4. OSMAN KAPTAN - ANTALYA
5. RAMAZAN KERİM ÖZKAN - BURDUR
6. YAŞAR AĞYÜZ - GAZİANTEP
7. DURDU ÖZBOLAT - KAHRAMANMARAŞ
8. ŞEVKET KÖSE - ADIYAMAN
9. FEVZİ TOPUZ - MUĞLA
10. DERVİŞ GÜNDAY - ÇORUM
11. RAHMİ GÜNER - ORDU
12. HALUK KOÇ - SAMSUN
13. RASİM ÇAKIR - EDİRNE
14. AHMET KÜÇÜK - ÇANAKKALE
15. HARUN ÖZTÜRK - İZMİR
16. HÜSEYİN PAZARCI - BALIKESİR
17. ALGAN HACALOĞLU - İSTANBUL
18. KAMER GENÇ - TUNCELİ
19. ABDURREZZAK ERTEN - İZMİR
20. ALİ TOPUZ - İSTANBUL
21. MEHMET ALİ ÖZPOLAT - İSTANBUL
22. ALİ RIZA ERTEMÜR - DENİZLİ
23. MEVLÜT COŞKUNER - ISPARTA